

Staten støtter, som rimeligt er, ogsaa Kunsten, men vi faar ikke de forskellige Kunstneres Arbejder til Eftersyn, der bliver fra Statens Side betalt et vist Beløb, og saa er der en sagkyndig Kommission, som bestemmer, hvem disse Beløb skal komme til gode. Heller ikke dør er man kræsen; vi ser paa Foraarsudstillingerne hvert Aar rene Rædsler, denne Futurisme med fir-kantede Hoveder, trekantede Ben og forfærdelige Farvelader, saa at man maa holde sig for Øjnene for overhovedet at være i Stue sammen med dem, den faar ogsaa Statsstøtte. Lad gaa, enhver Retning skal have sin Opmuntring. Dette Princip, at det er en sagkyndig Kommission, som bestemmer, hvem der skal have Statsunderstøttelse og hvem ikke, er rigtigt. Saa er vi her paa Rigsdagen fri for dette Ansvar, som vi i Virkeligheden slet ikke kan bære.

Til den højtærede Kirkeminister, som nu lykkeligt er forenet med den højtærede Undervisningsminister i een Person, hvilket jeg for øvrigt hilser med stor Tilfredshed, vil jeg gerne rette en indtrængende Anmodning om at se med milde og forstaaende Blikke paa Kirkesagen i Falsled i Sydfyn. Gentagne Gange har Beboerne i Falsled indsendt Andragender til Ministeriet om at faa bygget en Kirke, men hidtil ganske uden Resultat. Falsled ligger i det meget store Svanninge Sogn, som har ca. 2.200 Indbyggere og har ca. 1 Mil til Svanninge Kirke. Det er en betydelig Gene for disse ca. 500 Mennesker, som for største Delen ikke selv er kørende, idet Befolkningen mest bestaar af Søfolk og Fiskere. At Interessen for denne Sag er stor, viser sig ved, at der i Falsled er indsamlet et forholdsvis betydeligt Beløb, ca. 12 000 Kr., til en Drifts- og Vedligeholdelsesfond for Kirken. Nu ved jeg vel, at der i de senere Aar ikke gives Bevillinger til nye Kirker, men det forekommer mig, at Falsled bør være et af de allerførste Steder, som bør forsynes med Kirke, idet man ikke ret vel meget længe endnu kan sidde Beboernes efter min Mening saa rimelige Ønske overhørig.

Ogsaa til den højtærede Handelsminister skal jeg rette en Anmodning, nemlig at han vil tage under velvilligste Overvejelse at finde Udvej til at bevare Skibsfører-eksamensafdelingen ved Marstal Navigationsskole. Det har ganske overordentlig stor Betydning for denne By, at Skolen ikke gaar tilbage. For ikke længe siden havde vi Navigationsskoleordningen under Debat her i Tinget, og jeg skal ikke gentage alle de mange vægtige Motiver, jeg den

Gang anførte for Skolens Bevarelse i den gamle Udstrækning. Jeg skal kun atter henpege paa, at Marstal ikke kan sidestilles med nogen anden By i Landet. Der er ikke Fabriksdrift og ikke Opland i videre Grad, hele Befolkningen er henvist til at leve af Søen enten direkte eller indirekte; alle Haandværkere har Tilknytning til Søen, det er Rebslagere, Skibsbyggere, Sejlmagere o. s. v., og hele Byens Købmandsstand er ogsaa knyttet til Søen som Skibsprovianterere o. s. v. Jeg vil derfor meget ønske, man kunde faa ændret den meget triste Bestemmelse, der blev truffet, at Marstals Navigationsskole ikke blev bevaret blandt de Skoler, hvor der kan tages Skibsfører-eksamen.

Som vi glædeligvis gentagne Gange oplevede det under Krigen, saa vi ogsaa for nogen Tid siden et tiltalende Bevis paa, at vi her i Rigsdagen uden Hensyn til Partiskel kan staa sammen om at gennemføre en stor Sag, som vedrører det hele Samfund. Man maa nu inderlig haabe, at Landmandsbanken maa kunne komme til Kræfter og genvinde den Tillid, som er nødvendig for en lykkelig Gennemførelse af den Ordning, der er truffet med saa store Ofre fra forskellig Side. Jeg ikke alene haaber det, men jeg tror det, idet Landmandsbanken er et saa stort og vidtforgrenet Finansforetagende af Betydning for hele Landet og langt ud over dets Grænser, at den simpelt hen ikke kan undværes.

Man har efter min Mening forset sig noget for meget paa Indskyderne, de saakaldte Sparere, der for øvrigt nu maa siges at være fuldt ud sikrede, og i ringere Grad taget Hensyn til Aktionærerne, end det forekommer mig rimeligt under Hensyn til, at Forholdene her er noget afvigende fra Forholdene ved andre Banker. Jeg kan nu ikke se, at det er mere umoralsk at eje en Landmandsbankaktie paa 1 000 Kr. end at have 1 000 Kr. paa Indskud i Landmandsbanken. Tværtimod kunde jeg snarere tænke mig, at denne ene Aktie ligger uhyre fast, den har maaske været paa vedkommende Ejers Haand i mangfoldige Aar, uden at han nogen Sinde har tænkt paa at sælge den, hvorimod Indskyderne i det store og hele gør deres Indskud med den Tanke at tage det ud igen, naar de har Brug for det. Naar de vælger Banken fremfor Sparekassen, er det simpelt hen, fordi de ønsker den lidt nøjere Rente, og det er der intet at sige til. Men just ved denne Lejlighed at trække et ganske overordentlig skarpt Skel mellem Indskydere og Aktionærer synes jeg ikke er ganske berettiget.